

Prelāta vēstule (februāris 2011)

Cilvēka tuvība ar Dievu noteikti tuvina viņu citiem cilvēkiem – tiklab tuviem, kā tāliem. Tāda ir viena no atziņām, par ko savā februāra mēneša vēstulē runā Opus Dei Prelāts.

22.02.2011

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Līdz ar neskaitāmi daudziem
Baznīcas dēliem un meitām un
daudz citiem cilvēkiem visā pasaulē

mēs ar lielu prieku uzņemām ziņu par 1.maijā priekšā stāvošo Dieva Kalpa Jāņa Pāvila II beatifikāciju. Šī diena, kas ir svētā Jāzepa – strādnieku aizbildņa liturģiskie svētki, šogad iekrīt Lieldienu laika 2.svētdienā, kas veltīta Dieva žēlsirdībai, ko tik dziļi cienīja šis neaizmirstamais Pāvests.

Man prātā nāk doma, ka labākais veids, kā Svētajai Trīsvienībai pateikties par šo jauno dāvanu Baznīcai un cilvēcei, būtu raksturojams kā jauna apņemšanās ar jaunu, prieka pilnu sparū iet svētuma ceļu ikdienišķās dzīves apstākļos, ko mēs esam mācījušies no svētā Hosemarijas, un uz ko kā vissvarīgāko izaicinājumu visiem kristiešiem bez izņēmuma savā Apustuliskajā vēstulē, uzsākot jauno tūkstošgadi, norādīja Jānis Pāvils II. Viņš sacīja: „Šo pilnības ideālu nedrīkst saprast nepareizi, it kā tas būtu kāds ārkārtējs dzīves veids, kas

iespējams vien atsevišķiem svētuma „ģēnijiem”. Svētuma ceļi ir daudzveidīgi, atbilstoši katra indivīda aicinājumam. (...) Ir pienācis laiks ar jaunu pārliecību ikkatram no jauna izvirzīt šo *parastās kristiešu dzīves „augsto standartu”*. Visai Baznīcas kopienas un kristīgas ģimenes dzīvei ir jābūt vērstai šajā virzienā.”[1] To pašu viņš izteica arī savā bullā, ar kuru pasludināja mūsu Tēvu par svēto, kad nosauca viņu par „*ikdienas svēto*.”[2]

Šī neatliekamā nepieciešamība atbalsojas nākamā parastā liturģiskā laika svētdienu liturģijā, kurā mēs lasām 5. nodaļu no svētā Mateja evaņģēlija. Pirms divām dienām tika lasīts fragments par svētībām, ar kurām sākas Kalna Sprediķis; un turpmākajās svētdienās mēs dzirdēsim, kādas ir šā aicinājuma uz svētumu sekas. Kungs tās izskaidro tā, ka visiem kļūst saprotams, kā

caur Viņa mācību tiek piepildīts
Likums, ko Kungs deva Mozum
Sinaja kalnā. Šīs nodaļas beigās Viņš
savas pamācības apkopo sekojoši:
*Tāpēc esiet pilnīgi, kā arī jūsu
Debestēvs ir pilnīgs!*[3]

Bez Kristus šo mērķi mēs sasniegt
nevarētu: *bez manis jūs nekā nespējat
darīt*[4], Viņš pats mums saka Jāņa
evaņģēlijā. Katram brīvprātīgi
jāiesaistās līdzdarbībā un jāatveras
Svētā Gara žēlastībām, kas mūs jo
sevišķi sasniedz caur sakramentiem,
šīm redzamajām zīmēm, Ko Kungs
savā labsirdībā un gudrībā iestādījis,
lai būtu tuvāk savām radībām.
„Dievs nav tāds Dievs, kas ir tālu,
pārāk tāls un pārāk liels, lai rūpētos
arī par mūsu sīkumiem”, sacīja
Benedikts XVI un turpināja: „Tā kā
Viņš ir liels, Viņš var būt ieinteresēts
arī mazajās lietās. Un tāpēc, ka Viņš
ir liels, cilvēka dvēsele, tā paša
cilvēka, kas ir radīts mūžīgajai
mīlestībai, ir nevis maza, bet gan

liela un Viņa Mīlestības cienīga.”[5]
Pēc tam, atsaucoties uz baiļu reakciju
Dieva svētuma priekšā, ko mēs
sastopam Vecajā Derībā, Pāvests
piebilst, ka kopš Mesijas atnākšanas
uz zemes „Dieva svētums ir ne vien
kvēlojošs spēks, no kura mums
izbailēs jāatraujas; tas ir arī
mīlestības spēks un tāpēc attīrošs un
dziedinošs spēks.”[6]

Marijas šķīstīšanās svētki, ko mēs
līdz ar Jēzus prezentāciju templī
svinēsim rīt, 2.februārī, atgādina
mums par nepieciešamību šķīstīties
no mūsu grēkiem, jo tas ir pirmais un
obligātais solis ceļā uz svētumu.
Svētais Hosemarija mūs aicināja šo
ainu no Evaņģēlija, ko mēs apceram
Rožukroņa ceturtajā priecīgajā
noslēpumā, kontemplēt tā, kā to dara
tāds, kas ir „iegājis” šajā Marijas
dzīves notikumā. Atcerēsimies, ko
rakstīja mūsu Tēvs pēc tam, kad bija
pieminējis Lūkasa evaņģēlijā stāstīto:
„Mans draugs, šoreiz tas esi tu,

kurš nes baložu būri. – Vari aptvert? Viņa – Bezvainīgā! – pakļaujas likumam, it kā viņai būtu vajadzīga šķīstīšanās.

Mulķa bērns, vai šis piemērs nemāca tev pildīt Dieva Svēto Likumu, lai kādus personīgos upurus tas arī prasītu?

Šķīstīties! Tu un es, mums gan ir nepieciešams šķīstīties! – Grēku nožēlošana un daudz vairāk nekā grēku nožēlošana - Mīlestība. – Tāda mīlestība, kas kā nokaitēta dzelzs nodedzina no mūsu dvēseles netīrumus; kas kā uguns iekvēlina dievišķām liesmām mūsu sirds nabadzību.”[7]

Kopš Dieva Dēla iemiesošanās ir pagājuši vairāk kā divdesmit gadsimti, un diemžēl grēks pasaulē turpina pastāvēt. Kaut arī Kristus caur nāvi uz Krusta un caur savu godpilno Augšāmcelšanos grēku ir uzvarējis, taču šo Viņa bezgalīgo

nopelnu izmantošana ir atkarīga arī no mūsu līdzdarbības. Katram no mums, radītam pēc Dieva attēla un līdzības, jācenšas darīt Pestītāja nopelnus par saviem, līdzdarbojoties ar Viņu Atpestīšanas darbā. Šo kalpošanu Viņš jo īpaši sagaida no tiem, kas seko Viņam pavisam tuvu līdzās Viņa Svētajā Baznīcā un vēlas būt Viņa starpnieki un instrumenti visas cilvēces atpestīšanai. Vai tu centies izvairīties no visa, kas tevi šķir no Dieva? Vai tu ik dienas tiecies pēc tā, lai pieaugtu tava iekšējā tuvība ar Dievu?

„Grēka pieredze lai neliek mums šaubīties par mūsu misiju. Neapšaubāmi mūsu grēki var apgrūtināt pazīt Kristu. Tāpēc mums ir jācīnās pret mūsu personīgajiem netikumiem un jātiecas pēc attīrīšanās. Bet tas jādara ar apziņu, ka Dievs mums nav apsolījis galīgu uzvaru pār ļaunumu jau šajā dzīvē, bet prasa

no mums, lai mēs cīnītos. *Sufficit tibi gratia mea* (2 Kor 12, 9), tev pietiek manas žēlastības, bija Dieva atbilde Pāvilam, kurš lūdza, lai viņš tiktu atbrīvots no pazemojošā dzeloņa viņa miesā. Dieva varenība atklājas mūsu vājumā un tā mudina mūs cīnīties un apkarot mūsu trūkumus, kaut arī mēs zinām, ka šīs zemes ceļā mēs nekad negūsīm pilnīgu uzvaru. Kristīgā dzīve nozīmē pastāvīgi sākt no jauna un atkal no jauna, tā ir atjaunošanās katru dienu.”[8]

Mēs efektīvi cīnāmies pret grēku un tā sekām mūsu personiskajā dzīvē, ja mēs ar īstu nožēlu ejam pie Grēksūdzes sakramenta, ja darām to atbilstoši bieži, saprotot, ka šo Dieva žēlsirdības sakramentu Kristus iestādīja ne tikai tāpēc, lai piedotu smagus grēkus, bet arī, lai stiprinātu mūsu dvēseli stundās, kad cīnāmies pret mūsu svēttapšanas

ienaidniekiem. „Tādā veidā – nevis par spīti mūsuniecībai, bet zināmā mērā caur to - Kristus atklājas caur cilvēku dzīvi, cilvēku, kas veidoti no miesas un māliem; Viņš atklājas caur mūsu pūlēm kļūt labākiem, caur mūsu cenšanos mīlēt tā, lai kļūtu tīrāki, caur egoisma pārvarēšanu, lai sevi visu atdotu citiem, pārvēršot savu dzīvi par pastāvīgu kalpošanu.”[9]

Pirms gadiem, sava pontifikāta sākumā, Benedikts XVI brīdināja par mūsdienās bieži sastopamu kārdinājumu – maldīgi domāt, „ka brīvība pateikt ‘nē’ [Dievam], nolaisties grēka tumsībā un gribēt rīkoties pēc saviem paša ieskatiem ir daļa no tā, ko sauc par patieso cilvēka esību; ka tikai tad iespējams izbaudīt mūsu cilvēcisko esību, patieso esību būt mums pašiem, visā tās plašumā un dziļumā; ka mums jāizmēģina šī brīvība, arī pret Dievu, lai patiešām pilnīgi kļūtu par mums

pašiem. Ar vienu vārdu sakot, mēs domājam, ka pamatā ļaunais ir labs, mēs domājam, ka mums tas ir vajadzīgs, vismaz nedaudz, lai izjustu esības pilnību.”[10]

Šādu prātojumu maldīgums, kas var ienākt arī to cilvēku prātos, kuri vēlas pildīt Dieva gribu, kļūst acīmredzams, kolīdz mēs vēršam skatu uz pasauli mums apkārt. Tāpēc Svētais Tēvs teica: „Mēs varam redzēt, ka tas tā nav; citiem vārdiem, ka ļaunums vienmēr saindē, nevis ceļ cilvēku, bet gan pazemo un noniecina viņu, nedara viņu lielāku, tīrāku un bagātāku, bet gan pamazina viņu un kaitē viņam.”[11]

Šajā kontekstā īpašu nozīmi iegūst Lurdas Dievmātes piemiņas liturģiskie svētki 11.februārī. Šajā Pireneju nostūrī Jaunava Marija vairākas reizes parādījās jaunai meitenei un lika viņai lūgties un aicināt lūgties citus par grēciniekiem.

Tikai pēc tam viņa atklāja savu identitāti: *Es esmu Bezvainīgā Ieņemšana*; tas nozīmē, ka viņa ir radība, kas, pateicoties īpašai Dieva privilēģijai, kopš ieņemšanas brīža bija pasargāta no iedzimtā grēka un no jebkāda personīgā grēka traipa, lai būtu cienīga būt par Dieva Māti. Lūgsim šo lielo Aizbildni, kas uzlūko mūs ar līdzjūtību, lai viņa pār pasauli, kam tik ļoti ir nepieciešama pestīšana, izlej bagātīgas žēlastības, ko mums ir nopelnījis viņas Dēls.

Cenšanās vienmēr dzīvot Dieva žēlastības stāvoklī kristieti neattālina no citiem cilvēkiem – brāļiem un māsām. Gluži otrādi – tas dara viņu jūtīgāku attiecībā uz citu cilvēku garīgajām un materiālajām vajadzībām un dod viņam labu sirdi, kas spēj just līdzī un degt par visiem un ikvienu. Cilvēka tuvība ar Dievu noteikti tuvina viņu citiem cilvēkiem – tiklab tuviem, kā tāliem.”To mēs redzam Marijā. Fakts, ka viņa pilnībā

ir ar Dievu, ir pamats tam, ka viņa ir tik tuvu arī cilvēkiem. Tāpēc viņa var būt ikviena mierinājuma un katras palīdzības Māte; Māte, pie kuras droši var vērsties visi ar ikvienu vajadzību savā vājumā un grēkos, jo viņa visu saprot un ir priekš visiem radošā labuma spēka avots.”[12]

Šīs pārdomas var mums kalpot, lai mēs intensīvāk un labāk izmantotu tās žēlastības, ko Jaunava Marija mums bagātīgi dāvā - kā mēs ceram - arī tagad, kad noslēdzas Marijas gads. Tas beigsies 14.februārī, kas ir gadadiena diviem notikumiem, kad Dievs iejaucās Darba vēsturē.

Pirmajā gadījumā Viņš svētajam Hosemarijai parādīja, ka Opus Dei ir paredzēts arī sievietēm, otrajā reizē Viņš viņam ļāva redzēt iespējamo formu, kā inkardinēt pirmos Darba priesterus. Būsim gatavi pateikties Dievam par Viņa žēlsirdību ar *salauztu un sagrautu sirdi* [13], kas attīrīta ar auglīgu Gandarīšanas

sakramenta pieņemšanu. Ņemsim
vērā svētā Hosemarijas padomu:
**„Lūdz Jēzu, lai Viņš tev dāvātu
Mīlestību, kas ir kā attīroša
ugunskura liesma, kurā tava
nabaga miesa – tava nabaga sirds –
tiktu izdeldēta un attīrīta no visām
zemes nelaimēm un posta... Un
iztukšota no tevis paša, tā
pārpārēm piepildīsies ar Viņu.
Lūdz, lai Viņš tev dod dziļu
nepatiku pret visu, kas ir
pasaulīgs, lai tu atbalstu meklētu
vienīgi Mīlestībā!”**[14]

Šajā mēnesī ir vairākas gadadienas.
Pacelsim šajos svētkos mūsu sirdis
pretī Dievam: *Ut in gratiarum semper
actione maneamus!* Pastāvīgā
pateicībā! Mana meita, mans dēls,
saproti, ka Darbs ir tev un ikvienam.

Tuvojas arī svētā Jāzepa svētki, kas ir
dziļi iesakņojušies Baznīcā un Opus
Dei. Septiņas svētdienas, ko kristīgā
godbijība veltī, lai sagatavotos šiem

svētkiem, izdzīvosim sekojot senai un tajā pašā laikā jaunai tradīcijai. Es vēl atceros, kā mūsu Tēvs man katru gadu lūdza, lai aizpildot viņa piezīmju grāmatiņu, es tajā ierakstītu Svētā Patriarha ciešanas un priekus, lai viņš tās varētu apcerēt katrā no šīm svētdienām. Tas bija veids, lai labāk sagatavotos tā svētkiem, kuru viņš ar lielu mīlestību un pateicību sauca: „**mans Tēvs un Kungs, kuru es tik ļoti mīlu.**”

Kopā ar jums visiem es biju *aizlaidies* uz Briseli. Tur ciešā vienībā ar mūsu Tēvu es redzēju, kā aug Darbs – saliedēti un droši; un es nodomāju, ka tā tam jābūt, ja katrs no mums katru dienu atsaucas savam aicinājumam, un arī tāpēc, ka mēs tiekam aicināti uz tik daudzām vietām. Ne par vienu no mums nevar sacīt, ka viņš nolaistu rokas šīs neatliekamās nepieciešamības priekšā.

Vērsimies pie dona Alvaro, kurš 19.februārī tika svinējis savu vārda dienu un kurš ik dienas izvērta apustulisko darbību; visu savu dzīvi viņš interesējās par visiem cilvēkiem, un šī neatlaidība izpaudās viņa attieksmē pret tiem, ar kuriem viņš sarunājās.

Vakar mani audiencē pieņēma Svētais Tēvs; es turp gāju kopā ar jums visiem un sacīju viņam, ka mēs vēlamies dzīvot, kā mums tika mācījis mūsu Tēvs, pēc **principa omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!** Visi kopā ar Pēteri pie Jēzus caur Mariju! Viņš no sirds pateicās par šo palīdzību un deva visiem savu svētību. Viņš rēķinās ar tevi un ar mani; tāpēc dāvāsim savu dzīvi, lai atbalstītu viņu viņa skolotāja darbā, palikdami vienoti ar viņu pašu un ar viņa nodomiem. Mīlēsīm Pāvestu no visas sirds!

Pirms beigt šis rindas, es vēršos pie jums ar lūgumu paturēt prātā visus manus nodomus, uzticot tos īpašā veidā Bezvainīgajai Jaunavai, *Mater Pulchrae Dilectionis*, Visskaistākās Mīlestības Mātei.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,
Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2011. gada 1. februārī.

[1] Jānis Pāvils II, Apustuliskā vēstule *Novo Millennio Ineunte*, 06.01.2001, Nr. 31.

[2] Jānis Pāvils II, *Litterae Decretales* par Josemaría Escrivá kanonizāciju, 06.10.2002.

[3] *Mt* 5, 48.

[4] *Jņ* 15, 5.

[5] Benedikts XVI, Homīlija Pēdējo Vakariņu Misē, 13.04.2006.

[6] Turpat.

[7] Sv. Hosemarija, *Svētais Rožukronis*, 4. priecīgais noslēpums.

[8] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 114.

[9] Turpat.

[10] Benedikts XVI, Homīlija Bezvainīgās Ieņemšanas svētkos, 08.12.2005.

[11] Turpat.

[12] Turpat.

[13] *Ps* 51, 19.

[14] Sv. Hosemarija, *Vaga*, Nr. 814.